

kan skaffe sig privat Fortjeneste, ikke ejer en Formue, men derimod har en stor Familie, ville hans Kaar efter de Fordringer, Samfundet stiller til ham, være meget nær op ad Armod.

Da jeg herved er kommen til at omtale Lønningsklasserne, vil jeg gerne gøre en Bemærkning, som selvfølgelig ikke kan finde Anvendelse paa dette midlertidige Lønningsforslag — skønt det i og for sig vist ikke vilde være umuligt, at den kunde have faaet Anvendelse paa den — men ganske særlig tager Sigte paa den gennemgaaende Revision, der formentlig vil følge deraf, og det er, at selve Princippet Aldersklasser er højst uheldigt. Inddelingen af en Grad i 3 Lønningsklasser er og maa ifølge sin Natur absolut blive uretfærdig i en saa lille Hær som vor, og særlig i de smaa Vaaben, hvor Oprykningen foregaar i høj Grad uregelmæssigt. Det kan i Rytteriet, Artilleriet og især i Ingeniørkorpset træffe, at der kommer en Del Avancementer paa en Gang og saa en lang Periode med fuldstændig Stilstand, og dette Princip med Aldersklasserne kan da virke saaledes, at de, der ikke have været heldige og ere avancerede nogenlunde hurtigt, i Stilstandsperioderne lide ikke alene under, at de ikke kunne avancere, men ogsaa under, at deres Lønningsforfremmelse lader vente paa sig. Det vilde man uden paa nogen Maade at forøge Udgifterne, selv med en nøjagtig Afgrænsning af de samme Udgifter, kunne komme ganske bort fra ved Indførelsen af Begyndelseslønninger med Alderstillæg efter et vist bestemt Antal Aar, f. Eks. 3 à 4 Aar, og saa Stillingsstillæg ved hvert Avancement. Der har foreligget et ganske udmærket grundigt udarbejdet Forslag i den Retning, som er almindelig bekendt, og som har været drøftet rundt omkring i Hærens Officerskorps, og efter hvad jeg har hørt fra mange Sider, tør jeg sige, at kun en Lønningsrevision, der hviler paa det Princip, vil være i Stand til at tilfredsstille de berettigede Krav i Officerskorpset.

Om Sekondløjtnanterne, der ganske vist ikke høre med her, vilde jeg gøre en lille Bemærkning. Medens Hærens Sekondløjtnanter under 25 Aar lønnes med 720 Kr., lønnes Marinens med 1,000 Kr., hvad der finder sin fuldstændig rigtige og retfærdige Begrundelse deri, at Marinens Sekondløjtnanter have gennemgaaet den hele Uddannelse, der kræves for at blive Premierløjtnanter, medens Hærens Sekondløjtnanter som Regel kun have gennemgaaet en kortvarig Uddannelse; det er

værnepligtige Befalingsmænd, der have Hjemsendelse og Orlovspenge i Udsigt. Men nogle af disse Sekondløjtnanter ere stillede med Hensyn til Krav saa temmelig lige-stillede med Marinens, idet de have gennemgaaet samtlige Officersskolens Klasser, den hele Uddannelse, der kræves af Premierløjtnanter, og ikke kunne hjemsendes, fordi de ville være faste Officerer, men dog kunne de komme til at staa og vente som Sekondløjtnanter. Det vilde forekomme mig at være et Retfærdighedskrav, at de kunde blive stillede paa samme Maade og deres Lønninger blive stillede lige med Flaadens Sekondløjtnanters.

De Paragraffer, der vedrøre de værnepligtige Underklasser, ere dem, der have fundet mest ubetinget Tilslutning alle Vegne, og denne Tilslutning kan jeg ogsaa med stor Glæde give i fuldstændig Konsekvens med, hvad jeg har udtalt tidligere under en anden Lovs Behandling. Kun er min Tilslutning ikke saa ubetinget med Hensyn til Maaden, hvorpaa Forhøjelsen gennemføres. Jeg vilde være mere glad, om man i Fremtiden, naar en Omorganisation er foretagen, kunde forbedre Underklassernes Kaar ved at give dem alle sammen fuld Naturalforplejning hellere end at gøre det gennem en højere Løn.

Der er en Paragraf, jeg gerne vilde ofre et Par Ord paa, da dens Betydning er bleven omtvistet, nemlig § 8, andet Stykke, der siger, at ledige Numre medregnes ved det i de foregaaende Paragraffer nævnte Personales Fordeling mellem Lønningsklasserne. Den staar i Mod-sætning til den tilsvarende tidligere Paragraf, der sagde, at ledige Numre medregnes ikke, og denne Paragraf blev — jeg tror fejlagtig — fortolket saaledes, at naar en Klasse Befalingsmænd ikke var fuldtallig, delte man det Antal, der var til Stede, i 3 lige store Dele, hvis der var 3 Lønningsklasser, og lod dem svare til de 3 Lønningsklasser. Det var en Uretfærdighed, fordi det derved, at Klassen ikke var fuldtallig, bevirkedes, at et ringere Antal Mænd, som skulde udføre den samme Tjeneste, som ellers flere skulde udføre, fik mindre i Løn, end de havde faaet, om Klassen havde været fuldtallig. Det kunde træffe for hele Klassen og for den enkelte, at den Omstændighed, at han fik mere Tjeneste at udføre, kunde hindre ham i at rykke op i en højere Lønningsklasse, saa at han altsaa fik mindre i Løn. Jeg tror, at enhver maa indrømme, at det er en absolut Uretfærdighed, og jeg har med Glæde hilst denne Paragraf, idet jeg